

ПРОИЗВОДСТВО ПО РЕДА НА ЧЛ.59 И СЛ. ОТ ЗАНН.

С Наказателно постановление № 352У от 24.03.2021г. на Началник 01 РУ-гр.Плевен на АНГ. В. Н., с ЕГН *****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД е наложена глоба в размер на 50.00 лв. за нарушение на чл.7, ал.1 от ЗБЛД.

Недоволен от наказателното постановление е останал жалбоподателят, който в срока по чл. 59 от ЗАНН, чрез наказващия орган е подал жалба до Районен съд Плевен, с която моли съда да отмени наложеното административното наказание. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата, като моли съда да отмени издаденото НП.

Ответната страна, редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съобразявайки събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

С оглед датата на връчване на наказателното постановление на жалбоподателя и датата на депозиране на жалбата и пред наказващия орган, съдът счита, че последната е подадена в срока по чл. 59, ал.2 от ЗАНН, поради което се явява допустима и следва да бъде разгледана. Същата е основателна.

Съдът, като прецени събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна :

Наказателното постановление е издадено за това, че на 09.03.2021, около 10.15 часа, в гр.Плевен, ул.****, е установено, че лицето не е опазило от изгубване български личен документ: лична карта № ****, издаден на ***** от ОДМВР-Плевен и СУМПС № **** издадена на **** с което виновно е нарушил чл.7, ал.1 от ЗБЛД.

Така изложените в акта фактически констатации се подкрепят изцяло от събраните по делото доказателства. Съдът възприема и кредитира показанията на разпитания в съдебно заседание актосъставител СТ. С. БЛ. и свидетел ОГН. К. Т., като обективни и незаинтересовани. От тях се установява времето и мястото на извършеното, личността на извършителя – жалбоподателя Н..

Съдът счита че в случая описаното в АУАН и НП не съставлява нарушение, тъй като липсва изпълнителното деяние, описано в правната норма, а именно „изгубване”. Именно липсата на изпълнителното деяние прави невъзможно извършените от жалбоподателя действия да се квалифицира като нарушение на ЗБЛД, оттам следва да се отмени НП като незаконосъобразно, поради липса на извършено нарушение.Безспорно се доказва, че документите не са загубени фактически, а просто временно са били с неясно местонахождение за притежателя им, а в последствие са намерени в личния автомобил на жалбоподателя, лично от него и не е имало

предпоставка да бъде злоупотребено с документите, което всъщност е и било и опасението на законодателя при въвеждане на тази норма.

В допълнение следва да се посочи, че дори и да се приеме, че в случая има извършено нарушение, е налице предпоставката на чл. 28 от ЗАНН. В Наказателното постановление при определяне на наказанието от страна на наказващия орган не е съобразено обстоятелството, че административното нарушение е осъществено непредпазливо като форма на вина. Съдът взе предвид ниската тежест на извършеното, ниската степен на обществена опасност на деянието и социалното положение на дееца към момента на извършване на деянието. С оглед на горните обстоятелства и липсата на общественоопасни последици, Съдът приема, че извършеното от жалбоподателя безспорно би следвало да се квалифицира като маловажен случай, в случай, че се приеме, че е налице извършено нарушение. При това положение и съгласно чл.28 от ЗАНН наказващият орган е следвало да не наложи административното наказание, предвидено в разпоредбата на чл.80, ал.1, т.3 от ЗБДС, а да предупреди нарушителя. Като не е сторил това наказващият орган е нарушил материалния закон и следва НП да се отмени като незаконосъобразно, тъй като се доказва безспорно липса на извършване на нарушение от жалбоподателя.

Воден от горното и на основание чл. 63 ал.1 от ЗАНН, СЪДЪТ